

A KÖRÚT FÁI.

Alkonyi szellőben — hallod, hallod —
sóhajtoznak a körúti fák.

Minket kiteptek zöld erdeinkből
s bedugdostak szürke kövek közé;
hat méter, tíz méter, húsz méter,
kimért távolság, nyárspolgári rend.
Azért hoztak, hogy megkinozzanak,
hogy megcsúfolják bennünk a Természetet.
Ránk nem rakja fészket a daloló madár
s a pillangó nem pihen meg ágainkon.
Leveleink, a száraz könnyek, ősszel
hideg, kemény aszfaltra hullanak
s nem issza be őket
a nedves, puha, barna televény.
S tavasszal megcsonkítják lombjainkat,
kínnal, vággyal kiterjesztjük ágainkat,
egymás felé, bús száműzöttek,
hogy leveleink csókolhassák egymást,
hogy elsusogják közös bánatunkat,
de jön az ember éles ollajával
s lenyesi őket. Ostobák!
Elfeledik, hogy a kőpáncél alatt
élnek, élnek, élnek a gyökerek
s óvatosan, lassan előre kúsznak,
egymásba kapaszkodnak görcsösen,
fölszívva az erőt, a nedvet
s a sok nyomorult kis külön élet
lassan, lassan egy diadalmas
Életté fonódik. Behálózzák
alulról a várost a gyökerek:
az Élet él a holt anyag alatt.
Mint vastag, erős izomrostok
s minél érző finom idegszálak
végighúzódnak a földanya
testében s egyszer, egyszer egy szent tavasszal
a földhalmozott életerő
ki fog törni majd nagy robajjal.
Szétreped a kemény aszfaltpáncél,
leomlanak a kőpatoták
s a város helyén erdő lesz,
erdő, erdő, erdő!

Éjjéli szélben — hallod, hallod —
Üvöltenek a körúti fák.

Kunszery Gyula.